

Mantana

měsíčník pro individua a individuality

červen 2016

POČASÍ NEPŘEČŮRÁŠ

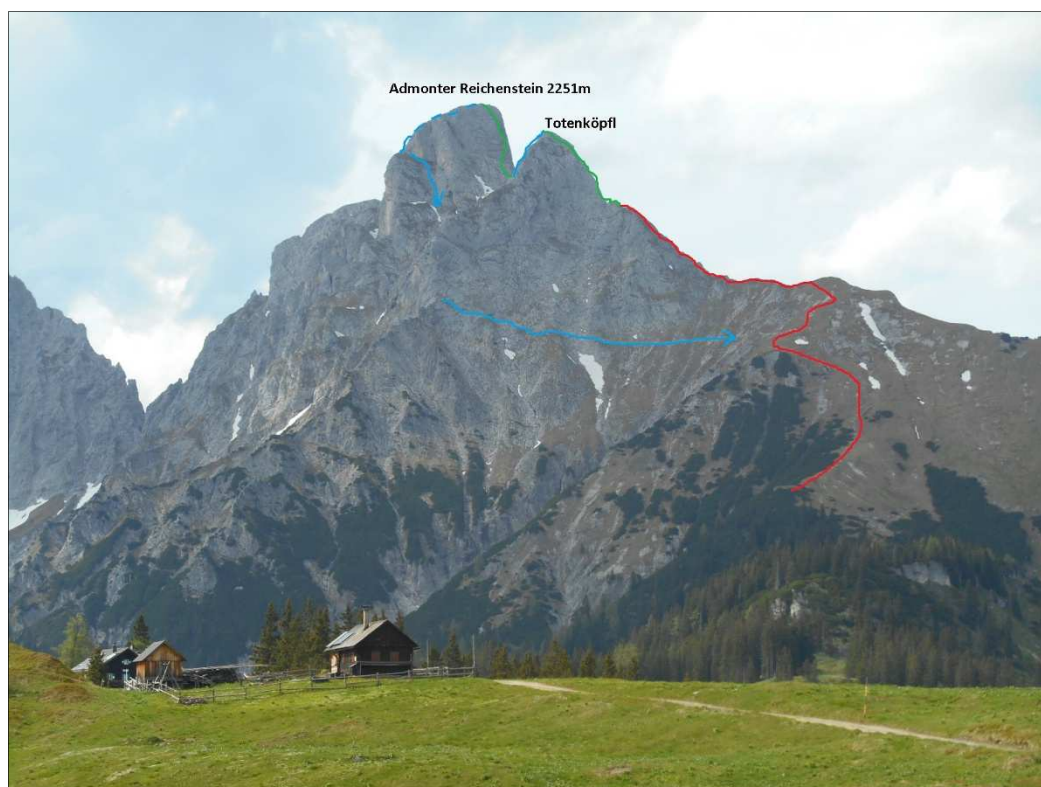
27. - 29. 5. 2016

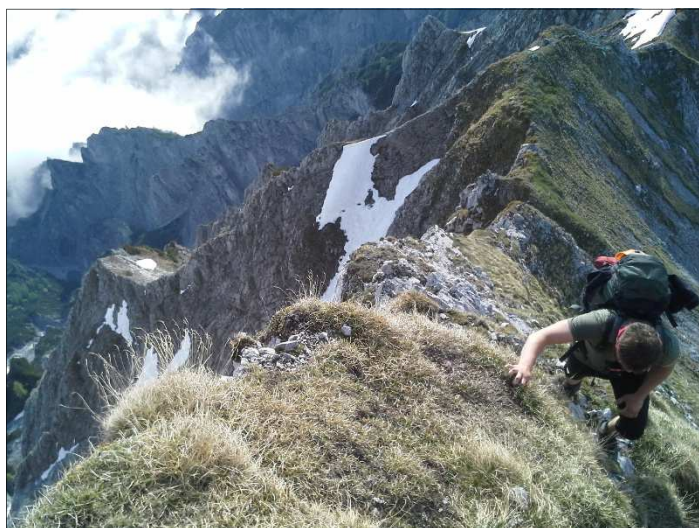
Pavel "Easy" Lev

Víte, co se stane, když se štítko na počasí a dešťový panáček rozhodnou jet do Tater? Je tam samozřejmě hnusně. A tak přehodnotí své plány a jedou do Alp. A tak jsem si myslel, že když jsme to počasí tak krásně přečůrali, užiju si své první lezení v Alpách do sytosti. Dešťové mraky však za námi přivalily s neuvěřitelnou silou. Abych však nepředbíhal a nebyl toliko pouze skeptický, měli jsme na první část našeho plánu velice krásné počasí a své první délky na ostrém konci v letních (a to

bylo opravdu letní počasí) podmínkách jsem si vychutnal. Zatímco v Tatrách hlásili přes den maximálně 8 °C, bylo v Gaishornu, kde jsme zaparkovali, okolo 20. K tomu do nás pražilo horské sluníčko. Prostě pohádka. Zimní věci, spodky a mačky, jsme s klidem nechali v autě. Asi po pětihodinové jízdě autem z Prahy jsme s Blahoušem našli takový pěkný plácek, kousek od potoka. Mohli jsme jet ještě kus autem, blíže k chatě, ale po soukromé placené cestě. Radši jsme zvolili zadarmo se rozšlapat. To jsme vzali poctivě a po tom, co jsme přehlédli odbočku zkratkou, si i trochu zašli. Poslední kilometr k chatě **Mödlinger Hütte** ve výšce 1.523 m, kde jsme chtěli přespat, byl hodně za trest. Kopec sice po zpevněné cestě, ale hodně prudký. Otevřely se před námi louky,

koukáme na chatu a nad ní ční dva vrcholy. Cíle našeho putování. **Totenköpf** 2.184 m a nejvyšší vrchol masivu **Admonter Reichenstein**, 2.251 m. Na chatě bylo překvapivě docela plno, různorodá směsice národností, zastoupená samozřejmě nejvíce Rakušaný, ale rodinka z Chicaga nás překvapila. Dali jsme si za odměnu pívko, nebo tři, večeri a poměrně zbití z výslapu šli spát. Ráno byl nad Reichensteinem

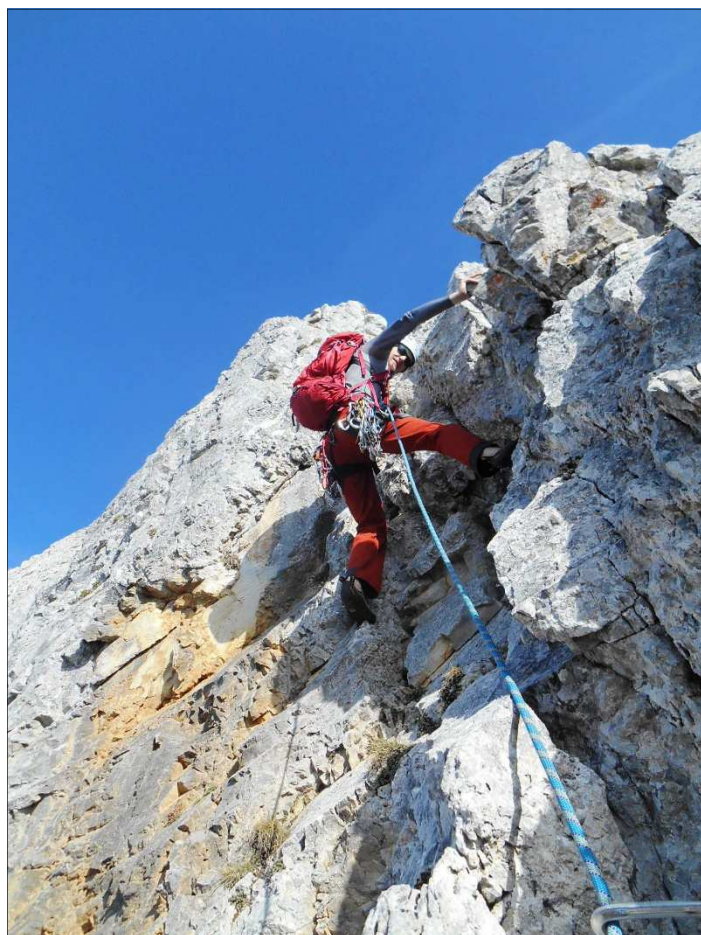




Neudělat chybu v přístupu

velký čený mrak, který však viděl pouze Blahouš, pro svou notorickou nespavost. Když jsem vstal já, venku se vše probouzelo do krásného dne. A taky, že jo. Jenom Blahouš vše kazil svou předtuchou deště. „Bude pršet,“ říkal. Vyrázili jsme. Ale až po snídani! Už nástup k cestě Ostgrat (III) na Totenköpfl rozbitou roklinkou byl zajímavý a cedule slibovaly značenou cestu na vrchol. Značky však

Exponovaný travers v 1. délce



Easy v 2. délce

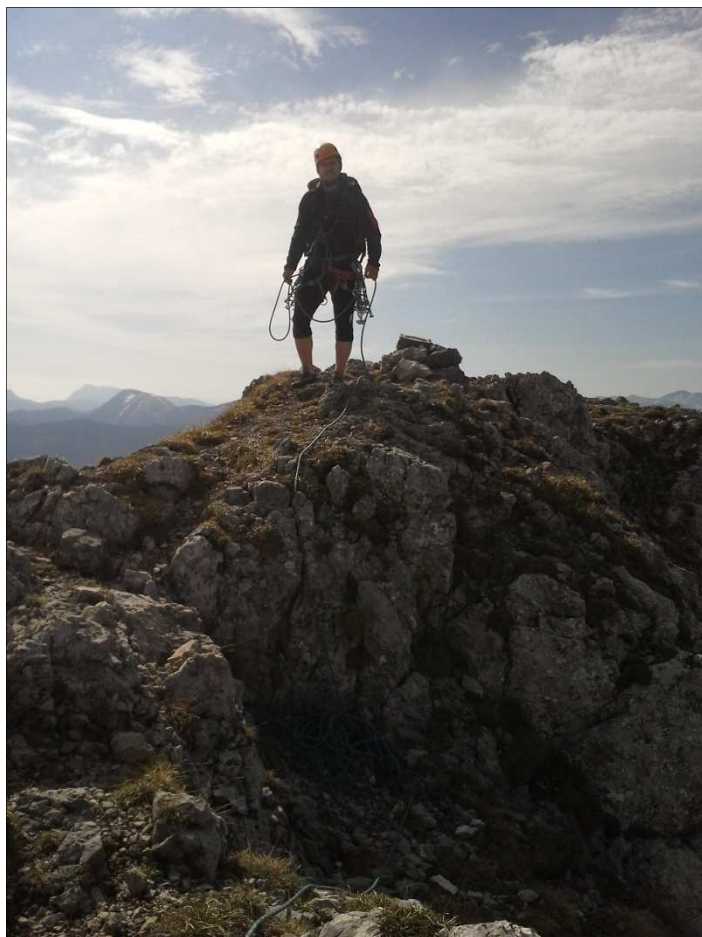
nikde. Nástup a první délka, kterou táhnul Blahouš, vedla po převážně horizontálním hřebenu, přes dva zuby, které se obcházely. Druhý zub se obcházel zprava a bylo to první hodně exponované místo, kde jsme najednou měli pod kečkama asi 500 m kolmé skály. Do druhé délky jsem se vrhnul s vervou a tento začátek byl poslední exponované místo v této cestě. Pokračovala nýtý zajištěná, méně náročná cesta, s čím dál hezčími výhledy. Na vrcholu muniční bedna s vrcholovou knihou a přijít o dva dny dříve, máme horezdar. Počasí nám stále drželo, trochu se honily mráčky, které však táhly od druhého, vyššího vrcholu Reichensteinu, kam jsme měli namířeno. To jen podporovalo Blahuše v předpovídání budoucnosti. „Bude pršet!“ Místo toho, aby si užíval krásných pohledů. Z vrcholu musíme slanit do sedla, kde nastoupíme do cesty Ostwand (II - III). Slaňák však nikde, jen několik kozích stezek v suti. Nikde žádná značka, což se ani trošku neslučovalo



Užívačka v horách

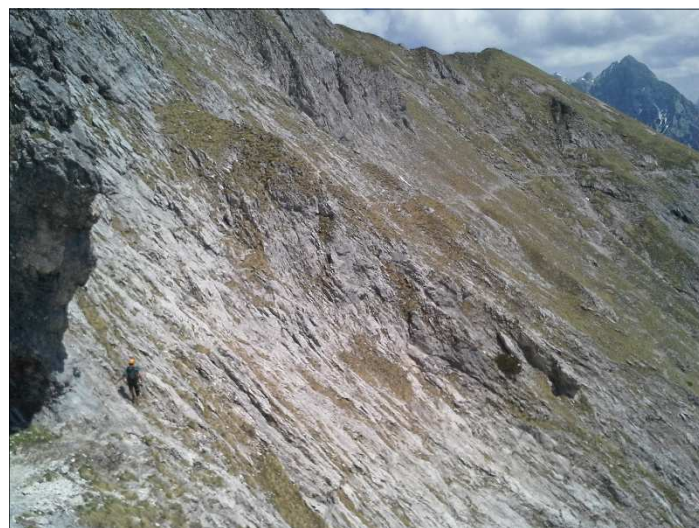
s rakouským smyslem pro pořádek. Nakonec se našel, dvě délky dolu a po plotně doleva do sedla. „Já už toho mám docela dost.“ Blahouš navrhoval sejít ze sedla únikovou cestou do sestupovky (normálky). Já nadržžený na lezení,

Blahouš na vrcholu Totenköpflu



poprvé ve „velkých“ horách, jsem nerozvíjel debatu. „Bude pršet!“ Blahouš nejdříve docela neochotně, našel do cesty. „Je to samá sut!“ No co, hlavně že jsem v horách :D. Čekala mě následující délka 30 m. Když jsem byl asi v půlce lana, měl tu být štand. Nikde jsem nic neviděl. Vytočil jsem dalších asi 20 a všiml jsem si jištění. Prošel jsem dvě délky. Blahouš na mě křičel: „Běž tudy, kudy tě to pustí!“ Pustí? Úseky jdu i bez držení, pustí mě to, kudy budu chtít. Asi jsem kolem toho štandu, co

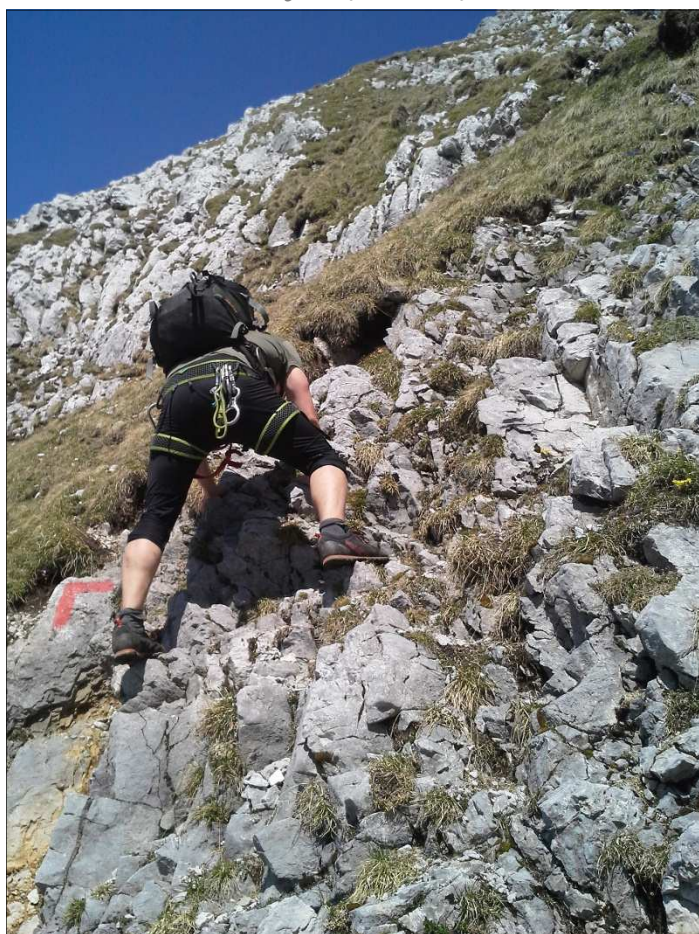
pak Blahouš našel, jít prostě nechtěl. Tím pádem poslední délka, alespoň trochu lezecká, vyšla na mě. Sorry Blážo, neudělal jsem to schválně. Vrchol byl bez kříže a bez knížky. Zbyl tu jen podstavec pro kříž a ocelová lana. Výhledy nádherné a okolní kopce nám popsal Rakušák, co dorazil normálkou chvíli po nás. Po rychlé sváře se vydáme na sestup. Tady zjistíme, že tohle je ta značená cesta na vrchol. Během chvilky se v cestě objevují nýty a borháky a přicházíme do těžších a exponovanějších úseků. Normálku jsme si představovali trochu chodecky náročnější, ale ono to bylo místy lezecky i psychicky náročné. Zatím se to dalo, ale pak dorazíme k převýsk. Pokouším se slézat a dostanu se do takového blbého bodu. „No, jestli mi ujedou cvičky, tak mě můžou dole posbírat.“ Naštěstí to byl jen blběj pocit. Rychle odbourám blok, našel jsem bezva stupy a v klidu slezl. Blahouš však vynadal lano, a že to slaní. Má rozum ten kluk. Už toho máme oba dost, a tak následně slaníme ještě několik úseků. Rakušák z vrcholu nás už dávno předběhl a všechny tyhle úseky dal sóličko a sám. Pak přicházíme k místu, kde je vidět do sedla, ve kterém jsme nastupovali druhou cestu. Jeden velký žlab plný sněhu a



Kamarádi na laně na vrcholu Reichensteinu

kamení. Shodli jsme se na tom, že byl dobrý nápad pokračovat v cestě. Sestup byl dlouhý, ale dobře značený a tohle popolézání mě docela bavilo. Ke konci potkáme na jedné z několika ploten čtyři Poláky, kteří mají v plánu po normálce vylézt na vrchol. Nebylo by na tom nic divného, kdyby nebylo již lehce po poledni a celkem bezpečnou plotnu zajistili lanem, přičemž dva z nich se tam, zajištění za lano, báli udělat krok. „Bude pršet!“, říká Bla-

Dvojkový sestup



V případě deště se sestup nedoporučuje!

houš, prohodí s nimi ještě pár slov a jde dál. Za chvíli jsme dorazili na normální cestu. Příjemně znaveni jsme usedli, kochali se výhledem a snědli a vypili zbytky. Po celý den bylo pěkný vedro, a tak když jsme dorazili na chatu, tak to zasloužený pivko jen zasyčelo. Tak přebalit a dolů, bude pršet... Než jsme došli k autu, začalo. Studené kapky mě i přes tričko bodaly do rozpálených zad. No jo... Blahouš to říkal. Byla to naštěstí jen taková přeháňka. Po chvíli déšť ustal. Odpočinuli jsme si, najedli se, naskládali věci do auta a vyrazili nakoupit a na přesun k Totes Gebirge, kde pokračovala druhá polovina našeho plánu v podobě vícedélek v jednom z údolí. Už se chýlilo k večeru, když začal strašný ced'ák. Auto se při rychlosti nad 80 km/h stávalo takřka neovladatelné. „To ty skály asi do zítřka neuschnou, co? Má to vůbec smysl tam jezdit?“ Ptám se. „No, nemá,“ říká Blahoděj, „to můžeme jet rovnou domů.“ Takže jsme to otočili u zastávky, kde se k sobě choulilo asi patnáct motorkářů a vyrazili na cestu domů. A tak počasí, které jsme obelstili odjezdem do Alp, nás dohnalo a opět předčasně ukončilo naše lezení. Prostě, počasí nepřechůráš.

Sice si z toho dělám legraci, ale je fajn jet s někým, kdo to počasí hlídá. Díky Blažejovi za super výlet a díky Veronice, ženě mé, že se vzdala svých plánů, abychom mohli jet autem.

Easy

Sportovkářská dovolená po francouzsku s AKA Praha

Verča Dvořáková

Je květen, pátek 13., rychle balím věci tak, abych je byla schopná přepravit busem do Prahy a emhádečkem po Praze, takže se nemůžu tak rozšoupnout. Celkem žádné jídlo, žádný ešák ani židlička. Ale i tak mám 2 batohy, 1 na zádech a druhý na břiše. A protože nestíhám, jedu zbaběle na chomutovský autobusák autem. Čeká mě rodinná odpolední návštěva u táty, přenocování a ráno v 7 odjezd do Francie směr Buoux.

Ranní odjezd se trochu opožd'uje, tak ještě běžím do Billy, před kterou je sraz, nakoupit přeci jen něco málo k jídlu a k pití, protože ve Francii není úplně nejlevněji, a pak vyrážíme. Jedeme ve třech, čtvrtý účastník stihl na poslední chvíli omarodit, tak sice bude dražší cesta, ale bude víc pohodlí v autě. Ale i tak je Bédova Fábka docela nacpaná. Navigace ukazuje do cíle 1400 km, tak se po cestě moc nezdržujeme. Klára s Bédou to odřídili, na mě nějak nedošlo, tak snad na zpáteční cestě.

Do kempu v Bonnieux dorážíme kolem 21 hodin, za nedlouho po nás doráží i skupina B - Eda s jogínkou Lúcou, Níňa a Cipísek. Postavíme stany, oblečeme péřovky, deky a kdo má, tak i čepice, protože vítr je studenej a dost

fouká. Klára vzala navíc pro mě rybářskou superžidličku, takže si sedím jako v trůnu. A bydlíme v klubovém superstanu. Při prvním pokusu uvařit čaj se nám vznítila celá bomba a Béda si při záchraně situace spálil prst, to to pěkně začíná, vždyť pátek 13. byl včera... Ale ještěže máme Kláru - mluví skvěle fran-

Béda v hvězdičkovém Arrampicatopithèque 6b



Ulička v Le Buoux



couzsky a v kempu byla předminulý týden s rodinou, kempaři si jí pamatují, takže nám půjčují i bombu. Klára je nejlepší! Situace je zachráněná! Aspoň do doby, než opustíme kemp. Ale vypadá to, že naše radost je předčasná, čas postupuje a voda se ne a ne uvařit, až plyn v bombě dojde úplně. No nic, tak bude zelený čaj, na ten nemusí voda dosáhnout 100°C a ráno se uvidí. Čajem jsme se příliš ne-

zahřáli, ale v zimních spacácích ano. Přestože je květen a jsme ve Francii, péřák přijde kupodivu vhod.



Buoux

Ráno se probouzíme do sluníčkového dne s azurovou oblohou, kemp je opravdu moc pěkný. Dokonce je v areálu knihovna se společenskými hrami, křesly i lehátkem a poblíž i soška malého Buddhy. Dýchá to tu pohodou. Klára opět boduje a přináší od kempařů další bombu, tentokrát plnou, ale i tak se snídane protahuje. Francouzské bombě se moc nechce vařit rychle, ale dočkali jsme se. Tým B mají naštěstí vařiče své. Po vydatné snídani konečně míříme do skal. Béda i Klára to tu znají, takže není problém skály najít. Z kempu je to asi 8 km. Dlužno říci, že je neděle, takže všude plno aut a lezců. Na mě trochu moc lidu, ale skály jsou krásné. Začínáme se rozlétat na pětkách v sektoru La Croisette, nesměle si zvykám na oklouzané vápno, vůbec si nevěřím, ale to půjde. Klasifikace je tady přísná, sbí-

ráám první pytel v hustém 6b (Homo-Grimpus-Luberonus), které by sneslo i 6c. Jen Klára, matka od 2 dětí, která leze už 20 let, a když má formu, dá i 7b, to vymyslí a vyleze. Béda to pak už méně ladně a se zvukovým doprovodem dává taky. Já zůstávám u pytle. Aspoň je důvod se vracet. Jinak co se zvukových doprovodů týče, je fakt dobrý si při tom lezení pořádně zařvat. Eda tak vylezl svoje první 7a (na doporučení od Kláry znalé místních cest) - stylem co krok - to řev. Pak šlo podle zvuku vždycky poznat, když Eda lezl něco těžkého. A že si umí při lezení tak pěkně zařvat, bych do něj vůbec neřekla, působí klidným a vyrovnaným dojmem. K večeru se to tu vylidňuje a užíváme pohodu. Večer jí pak zakončujeme posezením u stanů a většina si po vydatném dni užívá i parádní sprchu - teče skoro vařící voda.

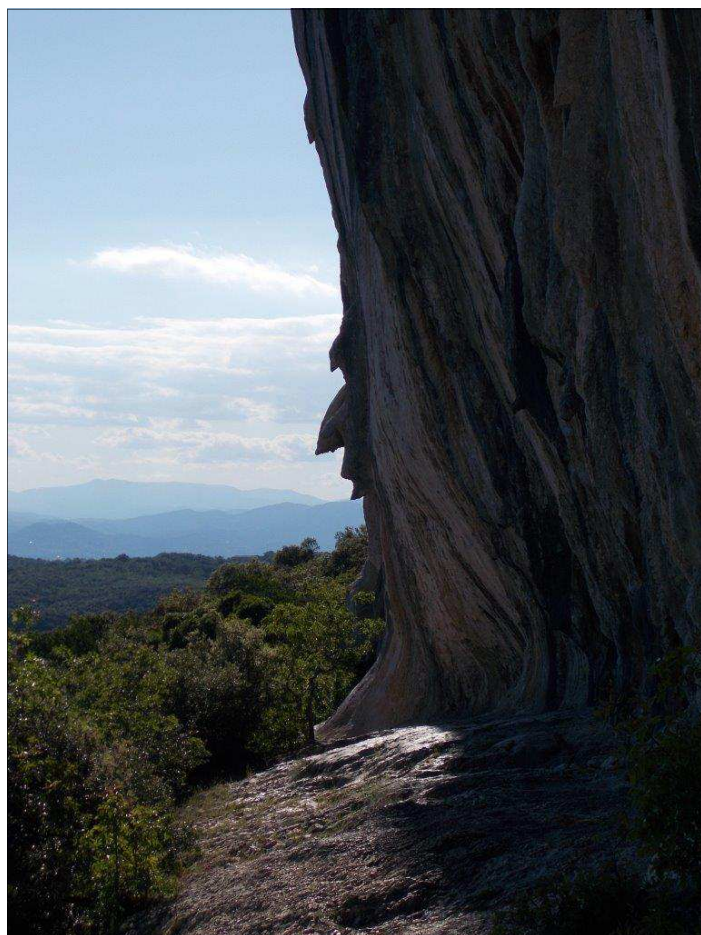
V pondělí vyrážíme stejným směrem a k našemu překvapení je u skal zase plno Francouzů, později jsme zjistili, že měli nějaký svátek. Lezeme o něco méně cest než před-

Fasáda v Le Buoux



chozí den, přeci jen šestky přibývají pomaleji, sluníčko zase pálí, opalovací krémy přicházejí vhod a už cítím i prolezené prsty. Potkáváme ve skalách i Čechy Olču a Viktora s dobrmankou, shodou okolností známé Lůci. Svět je vážně malej. Za zmínku stojí opět Klárou vytažená cesta Homo-sapiens néandertalis 6c+, kterou nikdo z našeho tria nedal čistě, ale zaslouží si hvězdičku. Večír zkoušíme vyzrát nad větrem a pomalou bombou a sic by nějakému bezpečákovi asi vstávaly hrůzou vlasy na hlavě, zavíráme hořící bombu i s hrcem do stanu. A funguje to! Bez dlouhého čekání je vařeno. V Buoux se nám natolik líbí, že zůstáváme i třetí den a dokonce i místo rest daye jdeme lézt, ačkoli někteří jsou názoru jiného. Ale krásné a dlouhé cesty nám to vynahrazují. Případným návštěvníkům bych doporučila La Gougousse 6a, Le rut 6a (spáry, sokolíci) a Tranquille Bill 6b (začátek přewis, pak ostré lišty). Klára nám zase vytahuje nějakou hustárnu Relax Max 6b+, začátek těžký přewis a potom kolmáč po extra ostrých mikro lištách. Tam se pak vyčerpá Eda, který to lezl na flash, a pak na TR jsem si tam dodělala prsty na rukou i na nohou i já. Takže moc relaxu nebylo, ale hvězdičku zaslouží. Rest day nás asi nemine, ačkoli Cipísek vypadá, že snad ani

Hustá Klára v russanském přewisu s erárníma preskama



Lidská tvář Seynes

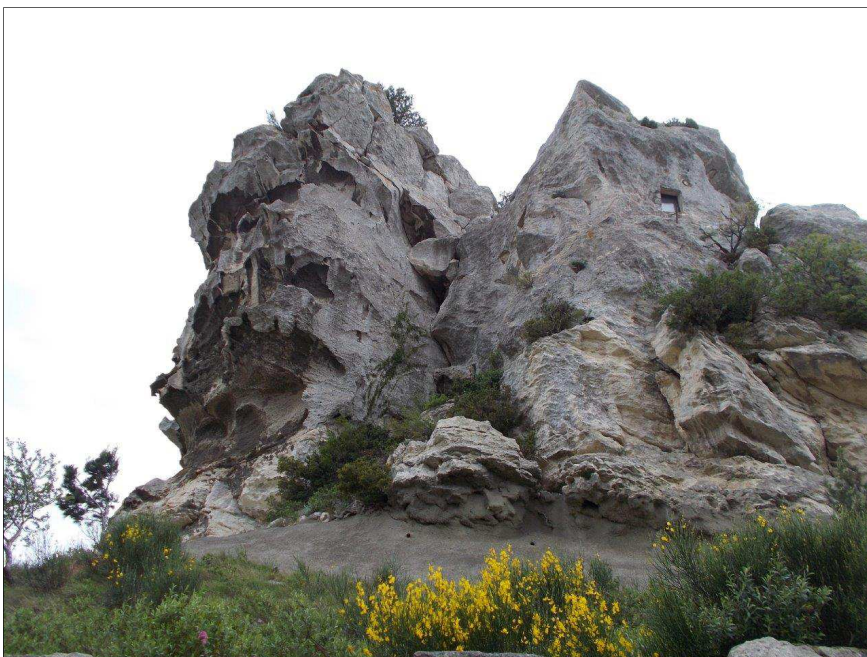
restovat nepotřebuje, vybírá si cesty svým pískařským citem tak, aby nebyl moc vyřízený. Čas letí, po lezení je nutná zastávka u benzinky, dochází palivo. A u benzinky víme, že je supráč, takže i nějaký nákup a shánění pilníku. Běda přišel na to, proč nám nefunguje bomba. Nedoléhá těsnění, vaříč nejde zašroubovat úplně, ale s kulatým pilníkem by se to mělo vyřešit. Naštěstí vše stíháme nakoupit tak tak před zavíračkou a večer už vaříme na české bombě! Chvála Bédovi!

Rest day jsme strávili přesunem do oblasti Russan, konkrétně proběhl shopping v supráči a kulturní zastávka v jedné z nejkrásnějších vesniček Francie - Les Baux. Je to skalní vesnička se zříceninou hradu a dokonce i „kámen“ tu má svůj po-

mník - konkrétně Bauxit (ruda pro získávání hliníku), který nese jméno po této vesničce. Do skal jsou tu vysekané obydlí a hemží se to turisty. A samozřejmě nechybí ani krásné výhledy. Kochačku z automobilového okénka po opuštění Les Baux začíná kazit voda padající z nebe a fakt, že pořádně netušíme, kde složíme hlavy. Z původního plánu navštívit oblast Tarn sešlo kvůli předpovědi chladného počasí. Nakonec se už po dešti zabydlujeme v 4hvězdičkovém kempu Le Mas de Rey, kde mají dokonce i bazén.

Moje odlehčená peněženka se obává, že to je asi zbytečný luxus, ale snad se vejdu. Stejně tu nic jiného není. Jsme cca 10 km od Russanu a stavíme stany opět mezi mravence. Člověk nesmí nechat otevřený zip od stanu, jinak mu nalezou do spacáku, jsou strašně všeteční. Ale kemp je pěkný. Na záchodech tu mají dokonce i toaletní papír, ale teplá voda je ve srovnání s minulým kempem jen vlažná. Teče jen v některých sprchách a musí se nechat dost odtéct. Snad jediné mínus. Jinak je tu cosi jako dětské hřiště a dokonce i postavený gril, který jsme ale nestihli

Roztodivný skalní masív v Les Baux



Pohled na řeku Le Gardon

vyzkoušet.

Ve čtvrtek jsme se vydali objevovat skály v Russanu, od parkování jsme se docela prošli, ale čekal nás krásný výhled na zákrutu řeky Le Gardon (slavný Pont du Gard odtud není zas tak daleko). Ke skalám jsme sestoupili (po cestě jsme potkali vrak motorky i auta, naštěstí bez řidičů) a vydali se na obhlídku. Objevíme parádní převis se dvěma dírami skrz strop. Ve stropě byly nacvakané erární presky, asi pro Adama Ondru a tak (nějaké hustocesty) a různé menší díry obydlovali ptáci. A protože jsme trochu zmokli, čekali jsme tam, až nám uschnou skály. Klára s Edou zkoušeli jednu z těch nacvakáných hustocest na rozlez. Já to samozřejmě zkusila taky, ale moc jsem v tom neuspěla, tak než se trápím, jsem to velmi záhy vzdala a šla si najít nějaké 6áčko, kterých je tu pomálu. Tady jsem docela narazila. Výběr se mi moc nedařil. Klasifikace opět tvrdá. Samý kyselky, dokonce i poslední cesta 6b toho dne mě pěkně potrápila. Ale Klára vytáhla nádherné 6b Arrampicatopithèque a 6c Karakul. Tady jsem si poprvé vyzkoušela, jak se



Russan

lezou „hadi“ a bylo to super! Než jsme se vydali k autu, šli jsme ještě na průzkum prohlédnout si díry ve stropě převisu seshora (dokonce opatřené štandy) a najít bivak - chýši, kterou uvádějí v průvodci. Dost prostornou snad i pro celou autobusovou výpravu. A pak už jen kochací cesta k autu při západu slunce.

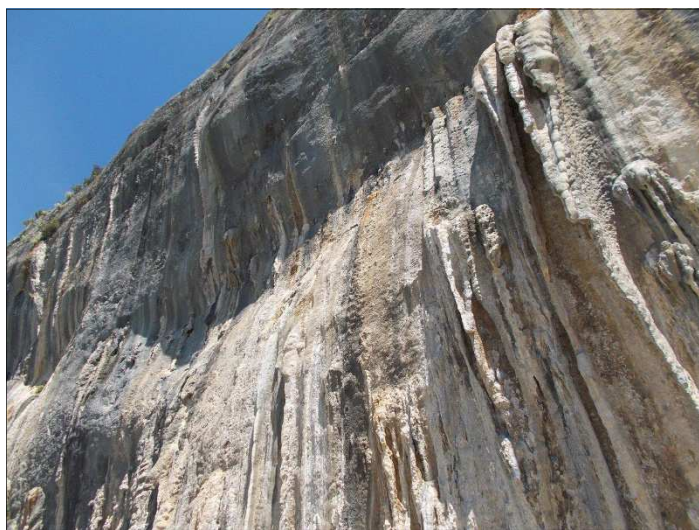
V pátek jsme vyrazili zkoumat další oblast - konkrétně Seynes. K parkování, které je zakreslené v průvodci, vede cesta, do které je zákaz vjezdu, tak jsme tam spořádaně nechali auta a šli pěšo. Ale zbytečně, ostatní lezci tam parkovali. Tak víme pro příště. Ke skalám je to pro změnu do kopce. Je tu opět mnoho sektorů, kotvíme pod céčkem. Je sice vedro, skály jsou otočené na jih, většině se ani nechce lézt, ale vybírám si na rozlez nějaké pohodově vypadající 6a a výběr neklamal. Další výběr padl na cestu Fragment de Via 6a, v průvodci je vyfocený nějaký týpek, který ji zdolává. Krásná s hvězdičkou. Další dvě cesty byly ale peklo (aspoň pro mě). Klára volí hustokruté Farandole 6c po mikro jebkách a s převisem na závěr, ve kterém jsme si pěkně poseděly a já si odrovnala kůži na prstech a prsty u nohou. A aby toho nebylo málo, hned vedle Klára tahá Clownerie za 6b+

s nepříjemným nástupem, ve kterém jsem dost nadávala. Prstům se vůbec nechtělo dotýkat se skály a nohám stavět se v těsných lezečkách na stupy. Ale relativně odpočatý Běda se v tom tak netrápil, minulé 6c si chytře nechal ujít a raději relaxoval ve stínu. Skály jsou už relativně ve stínu, přesouváme se k hadům. V jednom místě dělá na pohled skála z profilu jakýsi obličej, z blízka už to vypadá jinak. Skrz onen obličej vede krátké hado-komínové Tac 6b+ a zleva zpočátku do kopce sokolíkové Tic 6c, do kterých nastoupila Klára.

Ono 6c jsem vylezla na TR raději hodně rychle a takzvaně „na Edu“ s oněmi podporujícími zvukovými projevy - čímž jsem dost rozesmála Kláru i Bědu. Obě cesty byly vtipné a hvězdičkové. Dost nám spravily chuť po těch dvou předchozích. Můžu doporučit.

Tak se (ne)leze v Buoux





Hadi v Seynes

Výlet se nám blíží ke konci, v sobotu ráno balíme stany a vydáváme se k pro mě „obávané“ recepci. Ale cena je více než přívětivá. Je nás 7 a jejich PC systém neumí naučtovat 7 lidí na jednom místě, takže máme slevu - platíme jen za 6 osob. Což je super, tři noci vyšly na 17 euro na osobu. Ještě zastávka v místní vinárně, kde je velmi výmluvný starší šik pán v růžové košili a červených kalhotách, který by snad dokázal prodat cokoli a komukoli, zastávka v supračí, a pak odjezd do oblasti Chassezac, kterou máme po cestě domů. Na parkáči dáváme piknik a symbolicky zapíjíme povedenou a opravdu pohodovou dovolenou růžovým vínkem, které zdarma přidal onen šik prodáváč k nákupu. Parkuje se opět nahoře a skály jsou přímo naproti vodáckému kempu hned u stejnojmenné řeky. Zatím asi největší vedro za celý výlet. Opalovačku a vodní radovánky si tu užívá dost lidí, občas se najde i nějaký ten lezec. Kupodivu se mi nechce lézt, jen očumuju oklouzaný a rozpálený vápno a vidím se ve vodě. To mě ale přešlo hned, jak jsem tam hupsla. Pořádná ledárna! Klára se před koupátkou vydala na průzkum a objevila nádherný dlouhý cestý ve stínu. Kout La Javanaise 6a s lehce převislým a klouzaným nástupem a ce-

lotělo-komíno spáru D Day 6a+, okamžitě se mi zalíbily a obě jsem si vytáhla. Sic jsem si odřela kolena i záda, ale byly to třesínky na dortu celého výletu. Rozloučili jsme se opět piknikem už docela za tmy na známém parkovišti a vydali se na cestu, kterou jsem trochu opepřila. Když jsem sedla za volant, Fábka se rozhodla si ze mě dělat šprt'ouchlata a místo toho, aby dojezdové km ubývaly, tak přibývaly. Bylo mi to divné, ale myslela jsem si, že to je tím, jak se nafta hýbe v nádrži, tak jsem tomu nepřikládala pozornost. Až do té doby, než nám došlo na dálnici v Německu palivo. Připadala jsem si jako trouba. Možná dobře, že jsem do Francie neřídila... Naštěstí tým B jel za námi a přivezli nám za chvíli kanystr i s naftou. A kdyby byli už někde před námi, Béda objevil v navigaci, že benzínka je naštěstí 1 km od místa, kde jsme zůstali viset. A z toho plyne ponaučení - nikdy úplně nevěř kontrolkám!

Co říci na závěr? Že moc děkuji lidičkám z Aka Praha za absolutně pohodový výlet a sympatickou a milou společnost a samozřejmě také za pěkné lezení. Moc ráda jsem vás poznala a snad zas někdy třeba i jinde než v malebné Francii!

Verča

Pohoda v kempu



Kozelka podruhé

24. 5. 2016

Deivi Šišovská

Je úterý 24. 5. a odpoledne mi pípne sms - píše Hafi (Hanka Hefnerová) s nabídkou účasti na Kozelkovské dvanáctce. Moc se mi nechce, už jsem se jednou účastnila, představuji si ten závodní stres, to není nic pro mě. Lezu nejraději pěkně v klídku. Ale Hafi nejde o vítězství, nechce to hrotit, prostě jen užít lezení. No, a tak si nakonec říkám proč ne, jedou i obě Šišky, mohla by to být pěkná dámská jízda.

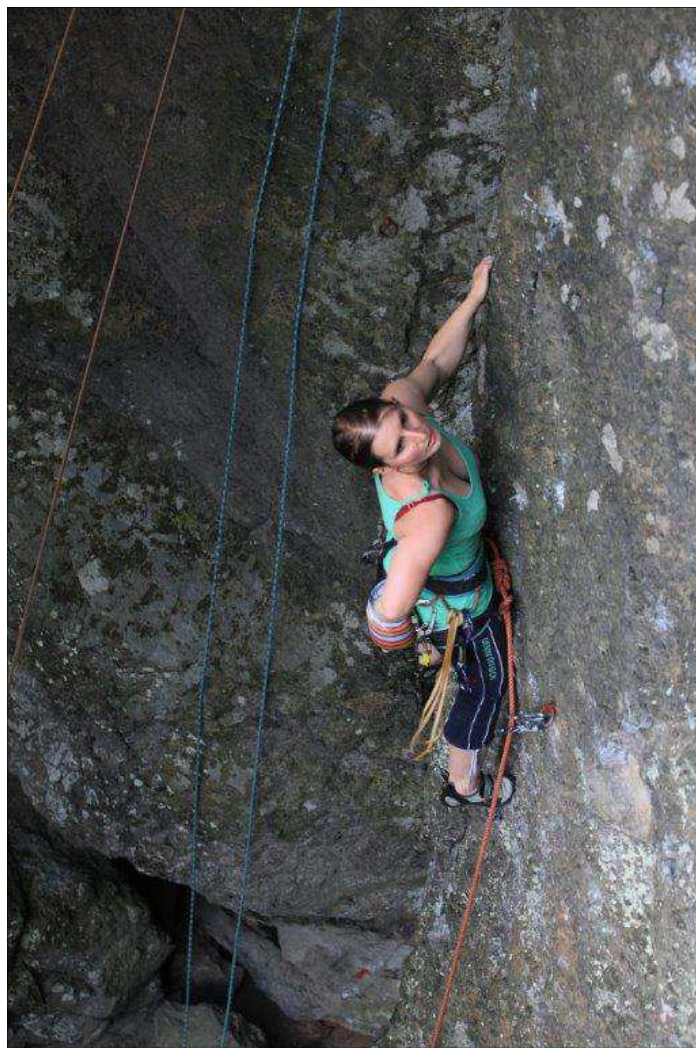
Přijíždíme už v pátek, stavíme stan a jdeme se mrknout do tábořiště, třeba tam někdo bude. Nikdo tam nebyl, jen 3 stany a reklamy sponzorů. Všichni obhlíželi terén a lezli. Šišky

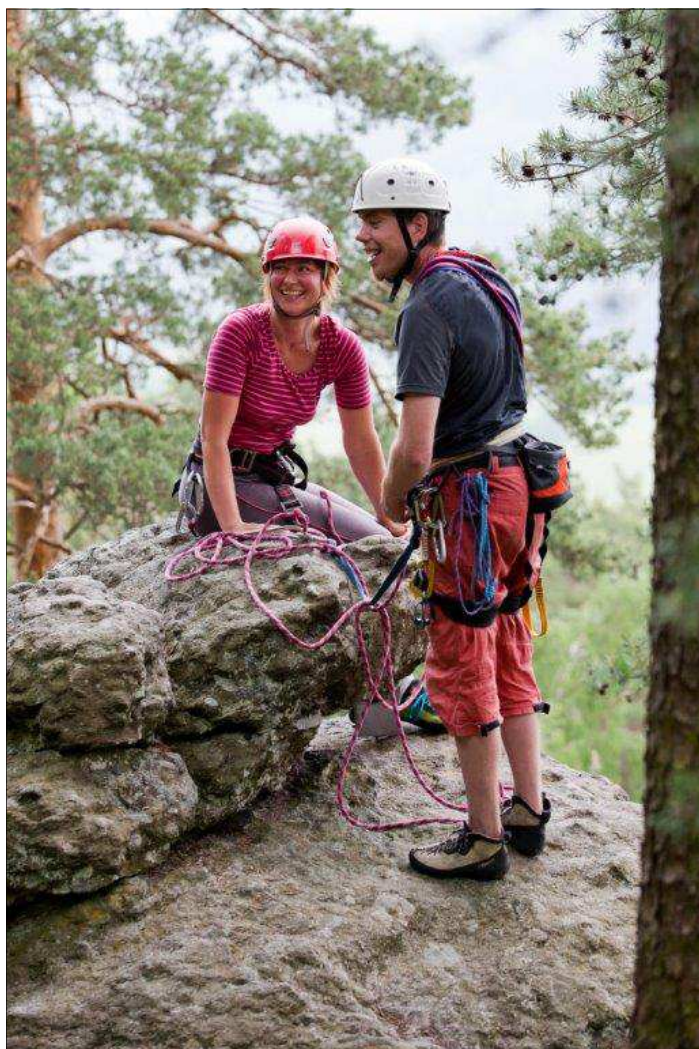
taky. Tak jsme rozdělali oheň s pomocí Hanci účtenky a opekli si aspoň buřtu. A přece někdo. Pár lidí i s Šiškami přišlo ze skal, dokonce i známý horolezec Honza Tráva, který působil sympaticky a skromně, ale závodů se pak neúčastnil. Přesun do hospody ke koňákovu byl jasný. Kdo ten „kouzelný“ saloon zná, ten ví. Ale tentokrát jsme to tam tolik nerozjeli, možná proto, že nakonec polovina lidí šla do tábořiště k ohni, který jsme ovšem s Hankou při odchodu z bezpečnostních důvodů zalily vodou, netušíc, že tam někdo půjde. Ale i tak se nám ráno nechtělo vstávat, na rozdíl od Šišek, které už v 7 ráno vyrazily ke

Deivi



Hanka



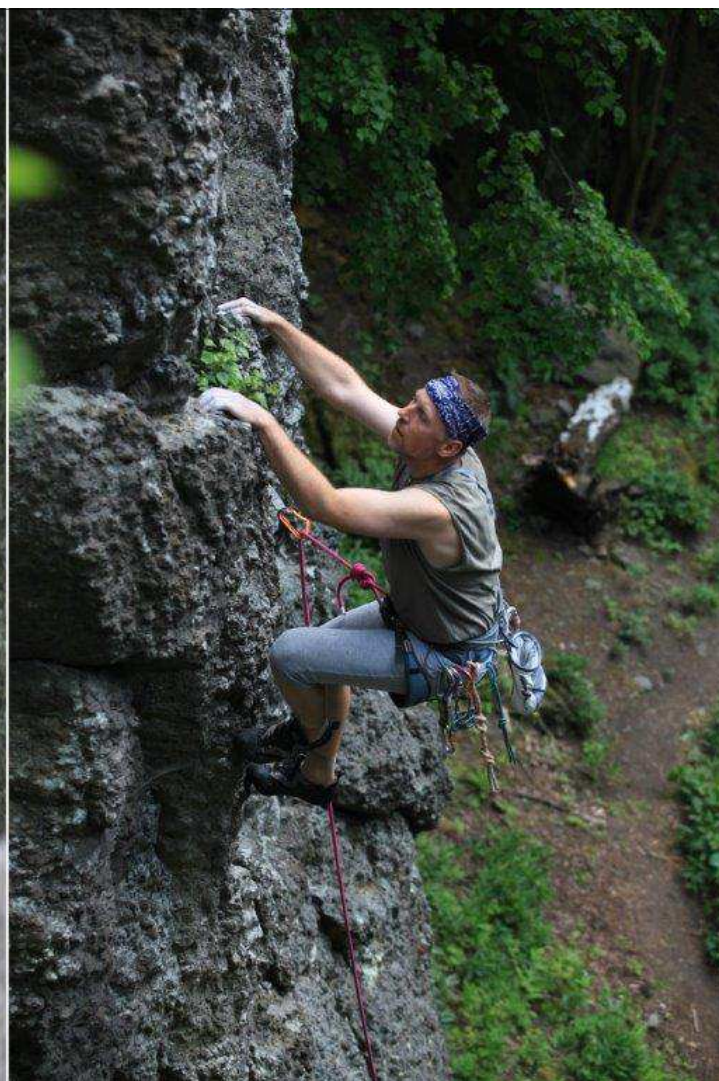
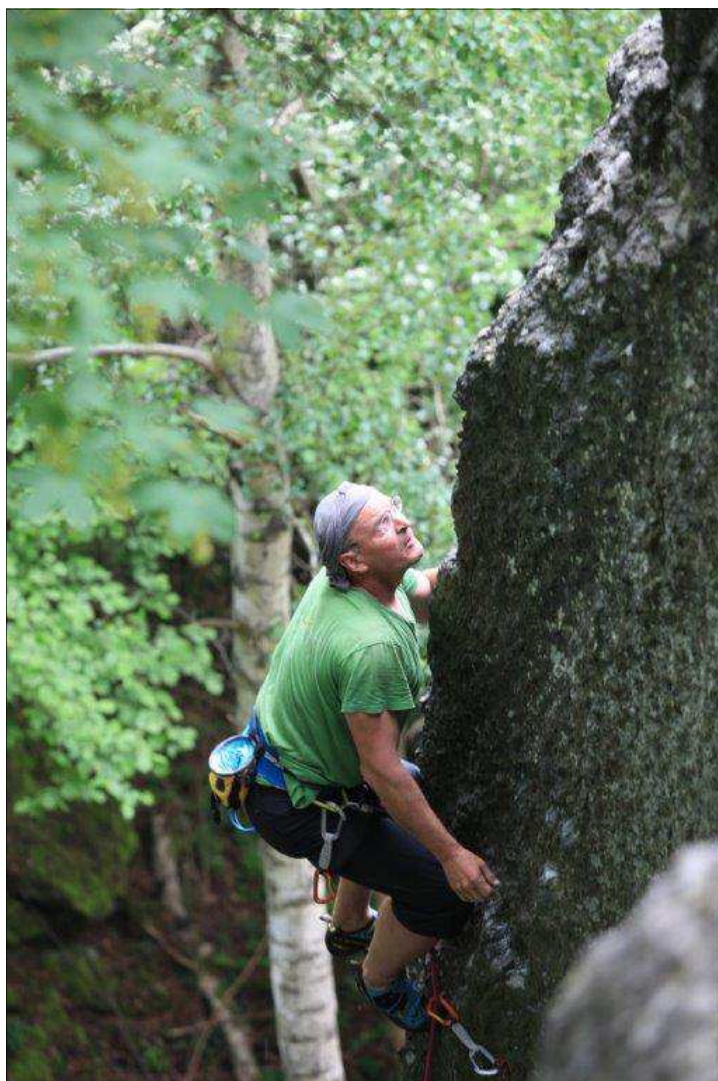


Prostě pohoda ...

skalám. Deivy si sice moc nevěřila, v pátek zahlásila, že „vylezla jendu trojku, ve který se málem po- to a jednu pětku, ve který se po- to.“ Ale na její výkon to pak v sobotu nemělo vliv, na úderný tým Šišek není. My s Hafi jsme v klídku posnídaly, pokecally s místňákem Martinem a ke skalám jsme přišly až kolem 9h ráno. Holky už měly dost vylezeno a rozlezeno. Včerejší „po- to“ bylo tatam. Zpočátku jsme se nemohly zorientovat, ale byl tam vždy nějaký rádce nebo rádkyně. No a já, ačkoli jsem se týden před tím vrátila z Francie a měla bych být tedy rozlezená, rozhodně jsem se tak necítila, ve Francii je to samý nýt, takže člověk poněkud poztrácí morál, který je na Kozelku velmi potřeba. Ale ještěže jsem měla za partačku Hanku, ta na takové věci netrpí. A vyleze ledacos včetně úplně překyselených cest, do kterých bych se na prvním konci lana ani nepustila. Tak se lezlo a lezlo, nála-

da a atmosféra byly úplně pohodové, asi to bylo těmi pohodovými lidmi kolem. Vlastně mě to „soutěžení“ i začalo bavit, už jsem si i začala zvykat na místní tuf. Jen předpověď počasí nebyla nic moc, hnaly se na nás dešťové mraky. Bylo potřeba vylézt 3 povinné cesty, tak jsme se honem přesunuly z Plzeňské věže na Kobylu, a pak rychle k Doubravické stěně, kde jsme chtěli pak ještě působit, protože jsou tam pěkné cesty, ale nebyl to déšť, který předčasně kolem 15h ukončil kozelkovskou dvanáctku, ale nešťastný úraz Zkykyho - ředitele závodů a zároveň jednoho ze závodníků. Zrovna jsme s Hankou obdivovali jejich soutěžní strategii. Měli 2 lana, na jednom lezli, na druhém slaňovali, lezení tak odsýpalo. A než jistič slanič, prvolezec už nalézal do další cesty (což mi přišlo už příliš „odvážné“ a už neobdivuhodné, ale lehkovážné). Zkyky zrovna lezl nějakou čtyřku - Výlom, takový nevábny komín, který se moc neleze, možná vůbec. A





Vítězný tým

vylomil v něm stup - pořádný balvan, který se svalil dolů, a pak se skutálel i Zyky. Jeho pád zbrzdil komín, ve kterém se trochu pomlátil, a smyčky, které vytrhl. Dá se říct, že měl štěstí v neštěstí, hodil 2 salta a dopadl zátylkem přímo na šutr, nemít helmu, je o jednoho fajn človíčka míň. Odnese to „jen“ noha v kotníku vykloubená do fajfky, jinak jen nějaké odřeniny. (Později jsme se dozvěděli, že to ani neměl zlomené.) Čekání na vrtulník nám znepríjemňoval déšť, který spolu s touto nemilou událostí ukončil předčasně závodění. Přišlo mi, že záchrana trvá neuvěřitelně dlouho, ale snad by to dokázali i rychleji, kdyby byl někdo třeba v bezvědomí, nebo rychle ztrácel krev, snad...

Mokří a špinaví od prachu, který rozvířil vrtulník, jsme se spakovali a přesunuli se ke

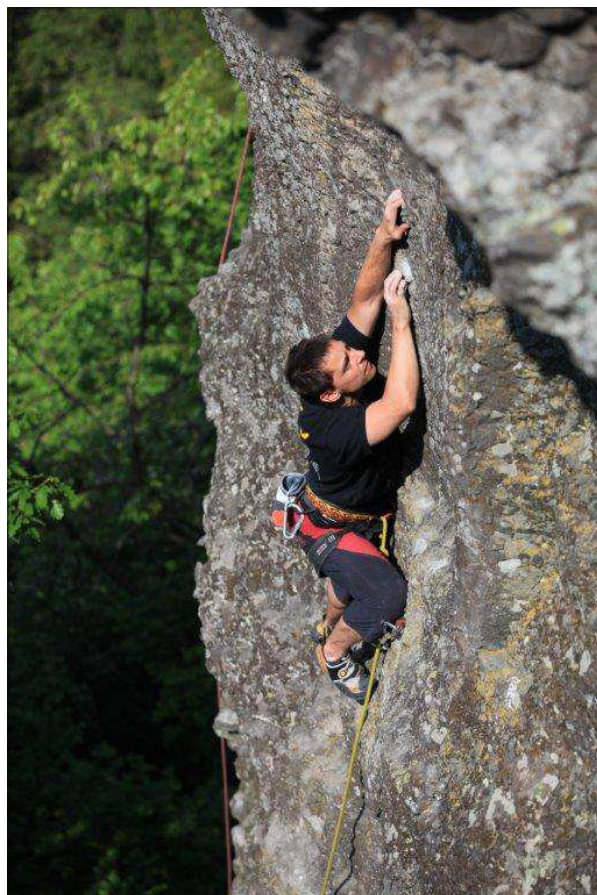
koňákovi. Skrytí před deštěm jsme u pivka počítali body, kecali, někteří i pohladili koně, který se přišel schovat před deštěm na terasu hospody a nakonec se nechali obdarovat pěknými cenami. Dostalo se na každého, bylo celkem 10 soutěžních dvojic, do kategorií podle pohlaví jsme rozdělení nebyli. Holky obsadily parádní 3. místo s 27 cestami (1. mezi ženami) a my s Hankou páté s 18 lážo-plážo cestami. Vyhrál jako obvykle místní znalec a správce (asi bývalý, teď přesně nevím) John Žižka s Tomášem (vylezli za tu zkrácenou dobu neuvěřitelných 50 cest) a na druhém místě byl o fous Zyky s Petrem. Dokonce přijela i jedna dvojka z Německa - Rudolf a Helmut, takže byla i zahraniční účast.

Jinak co se lezení na Kozelce týká, nepůsobí na mě moc bezpečným dojmem. Některé



Zikyo parták

kroužky by zasloužily vyměnit a dojišťovat se může jen smyčkami, ale míst na založení zrovna moc není... Nezbyvá než prostě nepadat. Ale možná mám jen málo morálu. Z těch cest, které mi utkvěly co do vysoké míry nebezpečnosti - „Zmýlená 4-“ na Sluneční skále a „Východní 5+“ na Bráně. Z těch pěkných, které jsme lezli, stojí za zmínku Danina 5+ a Pamelina 6 na Zámku, Opičí varianta 6+ na Doubravické stěně, Veselá 5+ na Kobyle, Rozprávková 5+ a Přímá varianta 6- na Plzeňské věži a spousta dalších, které třeba přijdou pěkné někomu jinému, nebo které jsme ten den nelezli. Nakonec i přes tu jednu nemilou událost děkuji všem za pohodovou atmosféru a jinak hezký den. Tak snad zas někdy a ať to leze! (Pozn. Za použité fotografie vděčím a děkuji rukám JéKá a jeho Canonu, tak snad se nebude zlobit. Já bohužel nestačila udělat ani fotečku...)



Diplomovaná dvojčata



Jak nás vidí naši sousedé

Milan "Svinčo" Svinařík

Jak nás vidí naši sousedé

Koncem května vyšel u našich saských sousedů nový horolezecký fotoprůvodce Krušných hor s názvem „Glück auf“. Toto literární dílo má na svědomí trojice autorů: Ingo Röger, Sebastian Flemmig a Gerald Krug. Rozsahem a kvalitou zpracování posunuli autoři laťku hodně vysoko. Průvodce obsahuje informace týkající se nejen bezprostředně skalních oblastí, ale naleznete v něm také statě dokreslující historicko-kulturní obraz dotčeného regionu, jako např. solnou stezku, apod. Co se rozsahu zpracovaných skalních oblastí týče, tak se autoři rozmáchli ze západu od Eibenstock směrem na východ až téměř k Drážďanům, přičemž do průvodce zahrnuli i naše dvě skalní oblasti (Strašidla, Kryštof). V souvislosti s tím se pokusili na jedné stránce shrnout základní charakteristické rysy lezení na české straně Krušných hor. Jedná se o zajímavou zpětnou vazbu zejména pro ortodoxní krušnohorce, kteří se intenzivně podíleli či podílejí na rozvoji lezení v Krušných horách. Níže uvádím překlad oné stránky (mimochem jde o str. 178) a věřím, že slova našich saských kolegů krušnohorské kvakery nejenom potěší, ale též inspirují do budoucna.

přeložil LdS



Krušné hory bez hranic

(překlad z horolezeckého průvodce „Glück auf“)

Krušné hory jsou po celé délce rozděleny na dvě části. Naše saská strana Krušných hor se rozkládá na severních svazích, rozbrázděných hluboce zaříznutými údolími potoků a řek. Česká strana se rozprostírá z velké části na nehostinném hřebenu a posléze strmě padá do české kotliny svou jižní stranou. Lezecké objekty v nemalém počtu naleznete nejenom na naší straně hranice ale také i v českém teritoriu, kde máte široký výběr od klettergärten v Perštejně na břehu Ohře až po kouzelné kvaky na hřebeni, kde jenom přístup k nim vydá za malou expedici. V této knize můžeme vám zvědavým přiblížit českou stranu Krušných hor prostřednictvím dvou pěkných a relativně dobře přístupných oblastí (*Strašidla, Kryštof*). Strašidla jsou díky kvalitnímu jištění dobrou volbou, kterou lze spojit s návštěvou oblastí u Johannegeorgenstadt či Erlabrunn. Další takovou v průvodci popsanou oblastí je Kryštof, mohutná volně stojící žulová věž v Pressnitztallu, nepříliš vzdálená od Einsamen Spitze. Kromě toho se zde nabízí ještě mnoho dalších, většinou malých, avšak k prozkoumání lákavých skal.

Kdo má chuť na více lezeckých objektů v sousední zemi (*v ČR*), tomu lze doporučit dobře zpracovaného průvodce „Horolezecký průvodce“ od Pavla Suchopárka z Horoklubu Chomutov, který vyšel v r. 2013. Bohužel je zpracován výhradně v češtině, neobsahuje žádné pohledové nákresy, nýbrž jen půdorysy skal, příslušné popisy cest a celkové orientační mapky. Na 500 stránkách je popsána skoro každá lezitelná skalka. V souvislosti s výškou skal zde nejsou žádné spodní limity - již od 3 m výšky jsou zde zpracovány masívky a věžky. Průvodce tak v sobě zahrnuje bouldery, hajbóly i klasické lezecké cesty.

Díky „Šengenu“ jsou mnohé příhraniční skály snadněji dostupné. Jištění na českých skalách velmi kolísá. Na mnoha v lese zastrčených skalách budete jejich skoby a slaňovací kruhy marně hledat, na ostatních skalách je pár choulostivých míst odjištěno borháky. Ale množí se také dobře odjištěné a udržované oblasti, které se svým charakterem blíží ke „Klettergarten“.

Klasifikace českých cest je ve stupnici UIAA. Přesto je třeba dávat pozor. Čeští prvovýstupci, známí svou psychickou a fyzickou silou, se při udělování vyšších obtížnostních stupňů drží zpátky. Pro lezecké oblasti jsou typické malé bílé šipky označující nástupy cest.

Všude, kde to bylo možné (*míněno v německém průvodci*), byl uveden doslovný překlad českých názvů cest. Václav Hajný, Leoš Dvořáček a Pavel Suchopárek jsou předními objeviteli mnoha vedlejších oblastí, avšak své stopy zanechali i na zde (*míněno v německém průvodci*) uvedených skalách.

Poznámka: Modrou barvou jsou uvedeny poznámky překladatele.

Vyhodnocení Velké jarní poznávací soutěže

Pavel "Párek" Suchopárek

Nejprve správné odpovědi:

Č. útvaru	Oblast	Název skalního útvaru
1	Hasištejnské skály	Kokrháč
2	Jedlák - Kraví skály	Žabák - Kotlový pilíř
3	Perštejn	Netopýrek
4	ČH obora	Složená věž
5	Mezihoří	Popelář
6	Jedlák - Bouldery	Vraní věž
7	Telšské údolí	Schovanka
8	Pramenáč	Pramenáč
9	Rýzmburk	Rýzmburská jehla
10	Telšské údolí	Nosáč
11	Puklá skála	Horní Puklá
12	Telšské údolí	Náhorní věž
13	Salesiova výšina - Skal. Město	Věž č.2
14	Svatošské skály	Trpaslík
15	Skály na Měděnci	Sfinga
16	Schwarze Pockau	Teufelsmauer
17	ČH Obora - Trempské skály	5. skála
18	Vejpřtské skály	Minivěž
19	Telčské údolí	Na Volárně
20	Vejpřtské skály	Schody

A umístění s výsledky: 1. místo dle předpokladu získal předseda LeToš a lze ho považovat za znalce místních terénů bez konkurence. Získal 46 bodů z 60 možných.

2. Na druhém místě se umístila Verča. Vzhledem ke svému věku a poměrně krátké lezecké (ale o to intenzivnější) lezecké kariéře klobouk dolů. Získala krásných 41 bodů.

No a třetí místo obsadil Blagodan Kluců s 21 body, což možná se zdá málo, ale není. Málokdo z místní početné lezecké komunity by takového výsledku dosáhl.

(Po termínu a dokonce již po vyhlášení výsledků splnil svou maturitu z domovských terénů ještě Svinčo s dosaženým ziskem 34 bodů.)

Tož Kvaku zdar!

Párek

Co kdo s kým, kdy, kde, jak a komu v červnu 2016

Pavel "Párek" Suchopárek

2. - 13.6. Rost'a s Alicí absolvovali dovolenou na **Kalymnosu**, která se zvrhla ve vydatné lezecké soustředění.
- 2.6. Oba kroužky mládeže se tento čtvrtek scházejí na **Sfingách u Měděnce**, kde společně lezou, zatímco všude kolem prší a bouří.
- 4.6. **Perštejn** - Blagodan Solič s Bábovkou trénují na vícedélky. Doprovází je i Renča s Blažejem.
5. - 7.6. **Sjezd Vltavy** uskutečňují Ota, Honza, Teeza a mnoho dalších.
6. - 8.6. Rodinnou dovolenou v lůně šumavských hvozdů prožívají Blagodaničovi.
7. - 12.6. Ludvik Kostka uskutečňuje **solo přechod Nízkých Tater**. Sto kilometrů trvá 5 dní a převýšení je jako 2 x na Everest.
- 8.6. Párek s dcerou Zuzkou solují na **Berschlově věži** a vracejí sem opravenou vrcholovku.
10. - 12.6. Broněk, Lubáno, Háša a Lud'a se vydali do Rakous dobýt Kohouta. Na **Sturzhahn** bylo vylezeno, keška byla vynesena a uložena a nádavkem ještě pár kešek a vrchol **Lavinensteinu** byl dobyt.
- Šiška s havětí, Jířa, Maruška a Deivina mezitím sjížděli **řeku Ohři** a trávili bezesné noci při produkci Tragéd kvartet romantic Band. Díky nepřízní počasí však sjeli jen z Varů do Dubiny.
11. - 12.6. **Labák - Cesta El Camino del Rey Xb** stylem PP. Kdo jiný než Pája Bohuňků.
- 12.6. Skalní útvary v Telčském gundolí obchází Parekteam a leze na **Dolním strážci Bělé**. Svinčáci s Frýdkem, Blahošem, Raduší a dětmi se setkávají na **Mlýnském vrchu**.
14. - 15.6. V rámci pracovních povinností Broněk odevzdal větší množství kožního epitelu v Bílém komíně V na Sokola na **Ostaši**, daroval něco krve v Tepu života VIIIA na Vyhlíd-



Sněžník (foto Svinařici)

kovou, zbytky morálu nechal na **Křížáku**.

16.6. Broněk si plnil služební povinnosti v lezecké **oblasti HIS**.

Další čtvrteční odpoledne tráví oba kroužky mládeže opět společně, tentokrát na skalkách v **Perštejně**.

16. - 19.6. Alpská výprava Ludvika a Slivky - SZ stěna **Ödsteinu - Dibona 5+** s jedním bivakem ve stěně. Článek bude.

18.6. Lubáno, Jířa, Šiša a Broněk respektují zákaz lezení na Obra v Ostrově a spouštějí se do 23m hluboké **Riesenturmhöhle**.

Kapesní oblast **Budov** navštěvují Ota, Tereza a 2 x Honza.



20. - 21.6. Blagodan s Jardou Bábovkou vyrážejí do Alp a zdolávají vícedélku cestu Null komma Josef 6+ na **Burgstall Klettergarten**.
- 22.6. Pro změnu **sjezd Ohře** podnikají Ota, Honza, Tereza, Miluška a Lukáš. Tentokráte bez mnoha dalších.
- 23.6. Bandasky s Deivinou jedou do **Perštejna** za mládežníky a kromě Radůzy se náhodně potkávají s Mártou a popolézají na Skalkách.
- 25.6. Ludvik Forest objevuje z rychlíku **Pramenáče**, stíhá však jen jednu cestu.
25. - 26.6. **Ádr** - v sobotu vedro a v neděli mokro. Ale fajn výlet se super partou užívá Pája.
- 26.6. Na Viklanech v **Žihli** zažívají příjemné šutrolezení Blagodaniči, Svinařici a Radůza z Brodců.
Na **Bořeni** Ludvik se Slivkou přelézají Tgm na Baštu.
- 27.6. Na **Sfingách** operují Rost'a s Alicí a Ludvikem Forestem. Přelezeno 5 cest.
Ota s Honzou, Miluškou, Terezou a Lukášem naopak lezou na **Kočce u Pyšné**.

